

Galingi lietaus šuorai čaižė stiklą. Vanduo tekėjo langu žemyn ir lašėjo nuo stogo kraigo ant lauko staliukų. Sienas, sugriebę tuopų šakas, braižė stiprūs vėjo gūšiai. Viljamas Vistingas sėdėjo prie staliuko šalia lango ir žvelgė laukan. Vėjas taršė lipnius, nuo šlapio asfalto atplėštus lapus.

Lietuje stovėjo perkraustymo automobilis. Prie jo pribėgo jauna pora, nešina keliomis didelėmis popierinėmis dėžėmis, o paskui nuskubėjo atgal į priėangį.

Vistingui patiko lietus. Nežinojo, kodėl, bet atrodė, kad lietus viską nuplauna. Lyjant tiesiog atsipalaiduodavo ir jo pulsas sulėtėdavo.

Lengva džiazio melodija sumišo su lietaus šniokštimu. Vistingas pasisuko į grotuvą. Ant sienų plazdėjo daugybė žvakių liepsnos šešėlių. Suzana jam nusišypsojo, ištiesė ranką link prie sienos stovinčios lentynos ir pritildė muziką.

Šioje pailgoje patalpoje jie buvo ne vieni. Už staliuko prie prekystalio galo šnekučiavosi trys jaunuoliai. Intymi, urbanistinė kavinukė tapo naujai įkurto policijos akademijos skyriaus studentų susibūrimo vieta.

Jis vėl pasisuko į langą. Lenktas matinių veidrodinių raidžių užrašas skelbė: „Auksinė taika“. Galerija ir kavinukė.

Suzana visada apie tai svajojo. Kiek laiko ji apie tai mąstė, jis nežino. Vieną žiemos vakarą ji padėjo į šalį skaitomą knygą, ir papasakojo, kad ji apie Hadsono upės keltininką. Visą savo gyvenimą jis plaukiojo tarp Niujorko ir Džersio, pirmyn ir atgal, pirmyn ir atgal. Diena iš dienos, metai iš metų. Kol vieną dieną priėmė didįjį sprendimą. Jis apsuko laivą ir visu greičiu išplaukė į vandenyną, į tuos didžiuosius vandenius, apie kuriuos svajojo visą gyvenimą. Kitą dieną ji nusipirko patalpas kavinei.

Ji paklausė apie jo svajonę, bet jis neatsakė. Ne todėl, kad nenorėjo, bet todėl, kad nežinojo. Jam patiko jo gyvenimas. Jis buvo policininkas ir nenorėjo būti kuo nors kitu. Dirbdamas detektyvu, jautė, kad daro kažką svarbaus ir reikšmingo.

Jis pakėlė kavos puodelį, prisitraukė sekmadienio laikraštį ir vėl metė žvilgsnį į rudens tamsą. Paprastai sėdėdavo patalpos gilumoje, ir nedaugelis jį pastebėdavo. Tačiau tokiu oru lauke vaikščiojo nedaug žmonių, tad jis galėjo laisvai įsitaisyti prie staliuko šalia lango, nebijodamas, kad kas nors iš praeivių jį pažins ir užsuks pasikalbėti. Jau buvo beįprantęs būti atpažįstamas gatvėje, o po to, kai jį įkalbėjo dalyvauti televizijos pokalbių laidoje ir papasakoti apie vieną jo tirtų bylų, tai atsitikdavo vis dažniau.

Vistingui įėjus, vienas iš prie staliuko sėdėjusių jaunuolių pažvelgė į jį ir kumštelėjo kitus du. Vistingas taip pat jį pažino. Jis buvo vienas iš policijos akademijos studentų. Semestro pradžioje Vistingą pakvietė vesti paskaitą apie etiką ir moralę. Vaikinas buvo iš tų, kurie visad sėdi pirmoje eilėje.

Vistingas išskleidė laikraštį. Pirmame puslapyje puikavosi patarimai, kaip sulieknėti, įspėjimai apie tai, kad lis dar daugiau, bei televizijos realybės šou intrigos. Sekmadienio laikraštyje retai kada galėjai rasti naujausių žinių. Užkonservuota. Taip Lina vadino bylas, kurios voliojasi ant redakcijos stalo dienas ir savaites iki to laiko, kol bus išspausdintos. Jau greit bus penkeri metai kaip jo duktė dirbo dienraštyje *Verdens Gang*. Tai profesija, tenkinanti jos smalsumą ir kritiškumo jausmą. Ji dirbo įvairiuose skyriuose, bet šiuo metu rašė apie kriminalines naujienas.

Kartais atsitikdavo taip, kad ji įsitraukdavo į Vistingo tiriamas bylas. Tada jam tekdavo vaidinti dvigubą vaidmenį, bet puikiai su tuo susitvarkydavo. Tačiau jam nepatiko mintis, kad dukters karjeros pasirinkimas verčia ją susidurti su visuomenės žiaurumais. Vistingas dirbo policijoje jau trisdešimt vienus metus. Per savo darbo metus jis matė daugybę brutalių ir žiaurių nusikaltimų, taip pat praleido daugybę bemiegių naktų. Nenorėjo, kad visa tai patirtų ir jo duktė.

Jis pervertė puslapius su komentarais ir peržvelgė naujienų skiltį. Nesitikėjo rasti Linos aprašytų bylų. Kalbėjosi su ja prieš prasidedant savaitgaliui ir žinojo, kad dabar ji nedirba.

Jis vis labiau vertino tą laiką, kai su Lina aptarinėdavo naujas istorijas. Nebuvo lengva tai pripažinti, bet pokalbiai su dukra darė įtaką jo policininko vaidmens suvokimui. Lina žvelgė į jį ir jo profesiją iš šalies ir vis dažniau priversdavo jį persvarstyti sustabarėjusias savo pažiūras. Kai pastarąjį kartą skaitė paskaitą policijos studentams apie tai, kaip svarbu, jog žmonės patikėtų, kad policija integruojasi į visuomenę, veikia padoriai ir sąžiningai, suprato, kad Linos įžvalgos jam labai pagelbėjo. Jis pabandė paaiškinti būsimiems kolegoms apie bazinių vertybių svarbą policininko darbe. Svarbu sąžiningumas, objektyvumas, nuoširdumas ir nuolatinės tiesos paieškos.

Jam perėjus prie televizijos programos laikraščio pabaigoje, prie staliuko sėdėję studentai pakilo. Jie stovėjo prie durų, sagstydamiesi striukes. Aukščiausias jų žvilgsniu susirado Vistingą.

Vistingas nusišypsojo ir linktelėjo.

– Laisva diena? – paklausė vaikinai.

– Na, tai vienas ilgos tarnybos pranašumų, – atsakė Vistingas. – Dirbi nuo aštuntos iki ketvirtos kiekvieną dieną, o savaitgaliai laisvi.

– Beje, dėkui už įdomią paskaitą.

Vistingas pakėlė kavos puodelį.

– Džiaugiuosi, kad patiko.

Studentas norėjo dar kažką pasakyti, bet suskambo Vistingo telefonas.

Išsitraukęs jį pamatė, kad skambina Lina, ir atsiliepė.

– Labas, tėti, – pasakė ji. – Ar tau neskambino iš laikraščio?

– Ne, – atsakė Vistingas ir linktelėjo trims išeinantiems studentams. – O ką? Ar kas nors atsitiko?

Lina neatsakė.

– Aš dabar redakcijoje, – paaiškino ji.

– Argi tau ne laisvadienis?

– Taip, bet buvau treniruotėje ir trumpam užsukau į redakciją.

Vistingas gurkštelėjo iš puodelio. Dukroje jis atpažino save. Žinių troškimas ir noras visuomet būti įvykių centre.

– Rytoj apie tave rašys laikraščiai, – pasakė Lina ir nutilo. – Bet šįsyk jie medžioja tave.